

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.154 van 29 april 2002
in de zaak A. 119.983/IX-3302.**

In zake : de NV VANDEN AVENNE-OOIGEM,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. DE SCHRIJVER,
kantoor houdende te GENT,
Baarledorpstraat 93

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu,
2. de minister toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken, belast met Landbouw.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV VANDEN AVENNE-OOIGEM op 22 april 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 9 april 2002 waarbij haar erkenning nr BE2117 voor het fabriceren van mengvoeders wordt geschorst voor een termijn van 15 dagen vanaf 29 april 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de NV VANDEN AVENNE-OOIGEM op 22 april 2002 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen, onder verbeurte van een dwangsom, dat de bestreden beslissing wordt geschorst totdat de Raad van State een arrest heeft gevelde over de voormelde vordering tot schorsing;

Gezien het op 22 april 2002 ingediend verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 23 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 april 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. VASTERSAVENDTS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Uit een aantal processen-verbaal, opgesteld door de ambtenaren van het bestuur van de kwaliteit van de grondstoffen en de plantaardige sector (DG 4) van het ministerie van Middenstand en Landbouw en aan dewelke het samenvattend proces-verbaal nr. 0032/004/01 van 23 oktober 2001 refereert, blijkt dat de verzoekende partij in het voorjaar van 2001 geconfronteerd is met een probleem van de aanwezigheid van het diergeneesmiddel Tucoprim in een mengvoeder. Dat geneesmiddel bevat o.a. sulfadiazines. Volgens de verzoekende partij heeft zij, omdat het probleem het gevolg zou zijn van contaminatie door versleping, in juli 2001 besloten geen Tucoprim meer te gebruiken bij de aanmaak van pluimveevoeders op de lijn waar legmeel wordt geproduceerd.

Op 20 september 2001 krijgt de verzoekende partij een nieuwe erkenning als bedoeld in artikel 2 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding. De erkenning geldt voor tien jaar.

1.2.1. Blijkens een proces-verbaal nr. 07/069/02 van 8 februari 2002 zijn in productiemonsters, genomen op 8 januari 2002, van voeder voor leghennen en braadkippen dat geproduceerd is op 8 november en 6, 29 en 31 december 2001, sulfonamiden gevonden.

Met betrekking tot de monsternummers betreffende het voeder voor legkippen wordt het volgende vermeld :

- monster “nr. 005/037/02: legmeel 144 Top: sulfadiazine: 1400 µg/kg (1,4 mg/kg)”
- monster “nr. 012/037/02: legmeel 186: sulfamethoxypyridazine: 492 µg/kg (0,49 mg/kg)”.

Met betrekking tot de monsternummers betreffende het voeder voor braadkippen, waarin eveneens sulfadiazine (monster nr. 006/037/02: 740 µg/kg en nr. 010/037/02: 11700 µg/kg) en sulfamethoxypyridazine (monster nr. 010/037/02: 1400 µg/kg) wordt aangetroffen, verwijst de verzoekende partij naar het toevoegen van nicarbazine aan het voeder.

1.2.2. Uit hetzelfde proces-verbaal blijkt ook dat op 8 februari 2002 ongeveer 50 getuigemonsters “van de laatste dagen van de productie” worden meegenomen voor onderzoek op sulfonamiden en dat aan de verzoekende partij medegedeeld is dat de minister de erkenning van de verzoekende partij als fabrikant van mengvoeders opschort.

1.3. De beslissing tot opschorting is vervat in een brief van 8 februari 2002, uitgaande van het ministerie van Middenstand en Landbouw en ondertekend door de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu. Deze brief is als volgt gesteld :

“Opschorting van de erkenning als fabrikant van mengvoeders (nr. a BE 2117)

Mijne Heren,

Op 8 januari 2002 werden op uw bedrijf twee monsters genomen van legmeel (monsternummers 5/037/02 en 12/037/02). Uit de resultaten blijkt dat in deze monsters respectievelijk 1,4 mg/kg en 0,49 mg/kg sulfamiden aanwezig zijn.

Dit is reeds een tweede vaststelling. De eerste vaststelling werd overgemaakt aan het Parket onder Pro Justitia 32/004/01.

Deze vaststellingen vallen onder de toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding.

De erkenning toegekend aan uw bedrijf onder nr.a BE 2117, wordt opgeschort voor een periode van 15 dagen met ingang op 18 februari 2002.

In toepassing van het bovengenoemd artikel 12, beschikt u over een termijn van vijftien dagen na ontvangst van dit schrijven om uw bezwaren bij een ter post aangetekende brief in te dienen”;

Artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding luidt als volgt :

“Art. 12. De Minister kan de toelatings voorzien in artikelen 1bis en 1ter, de erkenningen voorzien in artikelen 2 en 3 en de registraties voorzien in artikelen 7 en 8 tijdelijk opschorten in de volgende gevallen :

1° er wordt niet voldaan aan de essentiële reglementaire voorschriften van dit besluit;

2° de fabrikant, de operator, de handelaar of de tussenpersoon gebruikt bij zijn activiteiten producten of stoffen die verboden zijn of die een ernstig of dreigend gevaar vormen voor de gezondheid van mens of dier.

3° De fabrikant, de operator, de handelaar of de tussenpersoon legt onjuiste verklaringen af betreffende de herkomst en/of de gezondheidsrisico's van de stoffen bestemd voor dierlijke voeding.

De Minister deelt zijn voornemen tot schorsing bij een ter post aangetekende brief aan de betrokkene mede.

De betrokkene beschikt over vijftien dagen na ontvangst van deze brief om zijn bezwaren bij een ter post aangetekende brief bij de Minister in te dienen.

Het ingediende bezwaar schorst de beslissing tot opschorting van de erkenning of registratie.

De Minister beschikt over zestig dagen na ontvangst van deze bezwaren om zijn definitieve beslissing bij een ter post aangetekende brief ter kennis van de betrokkene te brengen.

De bevoegde overheid voert de beslissing van de Minister uit.

5° de fabrikant of de tussenpersoon legt onjuiste verklaringen af betreffende de herkomst en/of de gezondheidsrisico's van de stoffen bestemd voor dierlijke voeding.”.

1.4. Op 14 februari 2002 dient de verzoekende partij bezwaar in. Zij voert daarin aan dat Magda AELVOET als minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu niet bevoegd is om een beslissing over de schorsing te nemen aangezien, naar luid van artikel 1 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1999, die bevoegdheid berust bij de “minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft”. Ondergeschikt betwist zij dat uit de testresultaten kan besloten worden dat zij zich bevindt in een van de gevallen waarin artikel 12 van het genoemd koninklijk besluit de schorsing mogelijk maakt, dat de beslissing dat ook niet duidelijk maakt, dat zij niet de mogelijkheid heeft om op de op last van het ministerie verrichte testen een tegenexpertise te laten uitvoeren en dat er geen enkel motief bestaat om aan te nemen dat zij een inbreuk op de reglementering zou hebben begaan, aangezien de reglementering een -zo laag mogelijke- kruisbesmetting aanvaardt en zij, na een eerste vaststelling, terzake onmiddellijk het nodige heeft gedaan.

1.5. Op 5 april 2002, in een aan het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen (FAVV) toe te rekenen en met het visum van de gedelegeerd bestuurder FAVV beklede nota, zet de directeur-generaal van DG 4 ten behoeve van de minister de zaak uiteen. Hij vermeldt daarin de redenen die hem leiden tot het voorstel om de erkenning van de verzoekende partij voor 15 dagen te schorsen :

- sulfamiden, en meer bepaald sulfadiazine -dat met de benaming Tucoprim in gemedicineerd voeder toegelaten is- mogen absoluut niet voorkomen in voeders voor leghennen (nultolerantie) omdat die stof niet voorkomt op de lijst van in mengvoeders toegelaten producten,
- de verzoekende partij is in 2001 verwittigd van een probleem op dat vlak en zij heeft toen een oplossing voorgesteld,
- er is vastgesteld dat de verzoekende partij “in 1 specifiek geval (...) reeds eerder op de hoogte bleek te zijn van problemen van residuen van sulfadiazine in eieren bij een van hun klanten (legbedrijf De Potter) en werd DG 4 hierover niet geïnformeerd”, hoewel de meldplicht terzake als een wettelijke verplichting voor het verkrijgen van een erkenning is ingesteld,
- begin 2002 is ook vastgesteld dat de aangekondigde correctieve maatregelen niet volstonden aangezien er toen opnieuw in 2 getuigemonsters residuen van sulfadiazine zijn aangetroffen, zodat “de firma te laks is omgesprongen met deze versleppingsproblematiek” hetgeen opnieuw ingaat tegen de voorwaarden voor het verkrijgen van een erkenning,
- in “bepaalde getuigemonsters werden bovendien residuen teruggevonden van sulfametoxyppyridazine (sulfamide), een product dat noch als toevoegingsmiddel, noch als diergeneesmiddel (gemedicineerd voormengsel) toegelaten is in België (wel in Frankrijk). In 1 getuigemonster werden zelfs gehalten aan sulfametoxyppyridazine van meer dan 100 ppm teruggevonden”,
- uit de volgende punten, genoteerd tijdens het onderzoek bij de verzoekende partij in de maanden februari en maart 2002, blijkt “dat (haar) medewerking op bepaalde momenten te wensen overliet en het soms zeer moeilijk bleek om bepaalde belangrijke informatie te bekomen”: (1) de firma kon, voor de periode van 1 januari tot 8 februari 2002, geen duidelijk verband leggen tussen de productiedata en de leveringsdata en de afnemers (wat bijkomend onderzoek bij legbedrijven noodzaakte), (2) niet alle getuigemonsters van de rundveevoeders waren beschikbaar, (3) bij 33% van alle monsternames was de crisisnorm voor sulfadiazine en sulfametoxyppyridazine, ingesteld op 14 februari 2002, overschreden, wat erop wijst dat in de gehele installatie van de verzoekende partij “restanten van sulfamiden

aanwezig zijn” en de verzoekende partij heeft op 17 februari 2002 een grondige reiniging van de gehele installatie doorgevoerd, (4) de verzoekende partij heeft zich in eerste instantie verzet tegen het wegvoeren en vernietigen van de gecontamineerde voeders en (5) de verzoekende partij moest, ondanks herhaald aandringen, einde maart nog altijd gecontamineerde ladingen ophalen en wegvoeren.

1.6. Bij brief van 9 april 2002 deelt de minister van Consumenten-zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, optredend voor het FAVV en met verwijzing naar de dienst Kwaliteit van de Grondstoffen en Analyses van DG 4, aan de verzoekende partij haar beslissing -de hier bestredene- mede. Zij luidt als volgt :

“Opschorting van de erkenning als fabrikant van mengvoeders (aBE2117) - Definitieve beslissing

Mijne Heren,

In aansluiting op mijn aangetekend schrijven van 8 februari 2002 betreffende de opschorting van uw erkenning als fabrikant van mengvoeders voor een periode van 15 dagen, kan ik u het volgende meedelen,

Gezien het bezwaarschrift door uw firma ingediend op 14 februari 2002.

Gezien het feit dat het hier om een tweede vaststelling gaat (eerste vaststelling reeds gedaan in april 2001, zie Pro Justitia nr. 0003/004/01 dd. 07.11.01) aangaande de aanwezigheid van een verboden substantie (sulfamiden zijn niet toegelaten als toevoegingsmiddel) in voeders voor leghennen.

Gezien het feit dat de correctieve maatregelen zoals aangekondigd in een Proces-verbaal van verhoor afgenomen door ir. Cobbaert op 25 juli 2001 onvoldoende garanties blijken te bieden om kruisbesmetting van sulfamiden naar conventionele mengvoeders te voorkomen.

Gezien het feit dat tijdens het onderzoek uitgevoerd in de maand februari 2002 is gebleken dat de registers die uw firma dient bij te houden in het kader van uw erkenning niet compleet waren (ontbreken van eenduidige link tussen productiedata, leveringsdata en getuigemonsters).

Gezien het feit dat de uitslagen van de analyses van de verschillende getuigestalen aantoonde dat in zowat uw gehele installatie restanten van sulfamiden aanwezig waren.

Gezien het feit dat in het verleden in een bepaalde partij legmeel een gehalte van meer dan 100 ppm aan sulfametoxypyridazine (een in België niet geregistreerd gemedicineerd voormengsel) werd aangetroffen, dit voeder (bestemd voor export) niet geëtiketeerd werd als zijnde een gemedicineerd diervoeder en er geen diergeneeskundig voorschrift voorhanden was voor deze partij voeder (Pro Justitia nr. 0003/004/01 dd. 07.11.01).

Gezien het feit dat u in 1 bepaald geval de bevoegde overheid niet op de hoogte heeft gebracht van het feit dat een partij diervoeders besmet was met een niet toegelaten toevoegingsmiddel en dat dit de oorzaak was van residuen ervan in eieren (Pro Justitia nr. 0003/004/01 dd. 07.11.01).

Stel ik vast dat uw firma in het verleden op verschillende vlakken niet heeft voldaan aan de minimumvoorwaarden voor het bekomen van een erkenning als fabrikant van diervoeders, zoals opgenomen in 'bijlage bij het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding.

Ook stel ik vast dat verschillende partijen diervoeders die in het verleden geproduceerd werden een stof bevatten die niet is toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 februari 1999 betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor dierlijke voeding.

Bijgevolg acht ik mij verplicht artikel 12,2° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van de operatoren en handelaars in de sector diervoeding toe te passen.

Nochtans, gezien de ernst van de overtredingen, heb ik besloten de opschorting van de erkenning te behouden op 15 dagen.

De opschorting van de erkenning nr. aBE2117 voor het fabriceren van mengvoeders gaat in op 29 april 2002”;

1.7. De verzoekende partij betoogt dat zij op 9 april 2002 de inhoud van het bestreden besluit uit een perscommuniqué heeft vernomen en dat het besluit haar op 10 april 2002 bekend is.

1.8. Uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de verzoekende partij op 12 april 2002 de verwerende partij gedagvaard heeft voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk teneinde de schorsing van de bestreden beslissing te horen bevelen totdat de Raad van State uitspraak heeft gedaan over het annulatieberoep. De voorzitter heeft zich, bij beschikking van 19 april 2002, onbevoegd verklaard om van die vordering kennis te nemen.

2. Overwegende, wat de tweede vordering betreft, dat de wetgeving aan de Raad van State niet toelaat om, op eenvoudige aanvraag van een verzoeker, de voorlopige schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing te bevelen; dat integendeel een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 18, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts kan ingewilligd worden na onderzoek van, onder meer, de grondvoorwaarden die gelden voor het inwilligen van een vordering tot schorsing van tenuitvoerlegging; dat, aangezien in dit geval de verzoekende partij om de voorlopige schorsing vraagt tezamen met haar vordering om het besluit van 9 april 2002 te schorsen en aangezien de bijkomende vordering niet ingewilligd kan worden zonder de grondvoorwaarden die gelden voor de schorsingsvordering te onderzoeken, de Raad van State onmiddellijk uitspraak kan doen over de vordering tot schorsing; dat, in die omstandigheden, de vordering tot het bevelen van de voorlopige schorsing doelloos is;

3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij de vordering niet regelmatig ingesteld acht omdat het bewijs niet wordt voorgelegd van een tijdige beslissing, door het bevoegde orgaan van de vennootschap, om de vordering in te stellen;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij bewijst dat haar raad van bestuur op 15 april 2002 besloten heeft een procedure “tot schorsing en annulatie” in te stellen tegen de beslissing van 9 april 2002; dat het instellen van een vordering tot schorsing bij hoogdringendheid in die opdracht besloten ligt;

3.2.1. Overwegende dat de verwerende partij het belang van de verzoekende partij betwist omdat de bestreden beslissing stoelt op een reglementering die niet alleen een economisch maar ook een sanitair oogmerk heeft en omdat de verzoekende partij door de vastgestelde miskennen van de regelgeving de volksgezondheid in het gedrang heeft gebracht;

3.2.2. Overwegende dat de omstandigheid dat een administratieve sanctie kan steunen op inbreuken die een gevaar kunnen opleveren voor de volksgezondheid of die strafrechtelijk kunnen beteugeld worden, het recht van de betrokkene om de onwettigheid van die sanctie vastgesteld te zien niet vermindert;

4. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat de zaak inderdaad hoogdringend is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

5.1. Overwegende, wat de hoogdringendheid betreft, dat de verwerende partij erop wijst dat de verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de beschikking van 19 april 2002 van de voorzitter en dat dit beroep “zeer snel zou worden gepleit”; dat haar raadsman ter terechtzitting ook betoogt dat, door het dagvaarden van de verwerende partij voor de justitiële rechter, de verzoekende partij nodeloos een vordering heeft ingesteld die duidelijk binnen de bevoegdheid van de administratieve rechter viel;

5.2. Overwegende, wat de hoogdringendheid betreft, dat een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure duidelijk te laat zou komen om nog iets aan de realisatie van het aangevoerde nadeel te verhelpen; dat te dezen wel de vraag rijst of de verzoekende partij bij het instellen van de vordering wel de vereiste diligentie aan de dag heeft gelegd; dat immers de onderhavige vordering ingediend is op 22 april 2002, hoewel de verzoekende partij reeds op 10 april 2002 op de hoogte was van de redenen waarom zij vanaf 29 april 2002 haar activiteiten gedurende 15 dagen zou moeten stopzetten;

Overwegende dat de verzoekende partij, door de verwerende partij te dagvaarden voor de voorzitter van de rechtbank, een georganiseerde rechtsgang heeft bewandeld die niet geheel kansloos was; dat zij die vordering binnen een zeer korte termijn heeft ingesteld; dat zij vervolgens, spoedig na de beschikking van de voorzitter waarbij deze zich onbevoegd verklaarde, de onderhavige vordering heeft ingesteld; dat, globaal, de verzoekende partij twaalf dagen heeft gewacht met het instellen van een vordering tegen een besluit dat op 29 april 2002 uitwerking zou krijgen; dat, gelet op de houding van de verzoekende partij en op het feit dat een uitspraak over de vordering voor de verzoekende partij nog nut vertoont ook wanneer zij kort na de inwerkingtreding van het bestreden besluit genomen wordt, aangenomen wordt dat zij niet te lang heeft gewacht met het indienen van haar vordering;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel betoogt dat het bestreden besluit genomen is door de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu terwijl, naar luid van artikel 1, 7°, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector dierenvoeding, het “de minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft” is die het besluit had moeten ondertekenen, te weten “mevrouw Annemie NEYTS-UYTTENBROECK, de minister toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken belast met Landbouw, in opvolging van minister GABRIELS”; dat zij betoogt dat de omstandigheid dat bepaalde specifieke bevoegdheden, die indirect betrekking hebben op de landbouw, toegewezen zijn aan de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, geen wijziging heeft gebracht aan artikel 1 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 zodat die toegewezen bevoegdheid nog altijd behoort aan de minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat het koninklijk besluit van 22 mei 2001 tot vaststelling van sommige bijkomende bevoegdheden van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu, de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu bevoegd heeft gemaakt in de hier besproken aangelegenheid; dat zij betoogt dat in artikel 1, 3°, van dit besluit sprake is van “grondstoffen en daarmee gelijkgestelde stoffen in de dierlijke en plantaardige producties”, terwijl artikel 1, 4°, van de wet van 11 juli 1969 betreffende de bestrijdingsmiddelen en de grondstoffen voor de landbouw, tuinbouw, bosbouw en veeteelt de dierenvoeders uitdrukkelijk rangschikt bij de grondstoffen;

6.3. Overwegende dat mevr. A-M NEYTS-UYTTEBROECK bij koninklijk besluit van 10 juli 2001 benoemd is tot minister toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken; dat zij blijkens artikel 3, tweede lid, van dat besluit “bovendien belast (is) met Landbouw”;

Overwegende dat die algemene bevoegdheidstoewijzing inzake “Landbouw” inhoudt dat de bevoegdheid om een erkenning op te schorten, zoals die op grond van de artikelen 12 en 1, 7°, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 toegewezen is aan de minister “die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft”, uitgeoefend dient te worden door minister NEYTS-UYTTEBROECK;

Overwegende dat die algemene bevoegdheidsregeling slechts dan terzijde moet geschoven worden indien een bijzondere tekst de bevoegdheid, waarvan sprake in het koninklijk besluit van 30 oktober 1998, aan een ander lid van de regering zou opgedragen hebben; dat de verwerende partij daarvoor verwijst naar artikel 1, 3°, van het koninklijk besluit van 22 mei 2001 tot vaststelling van sommige bijkomende bevoegdheden van de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu; dat die bepaling luidt als volgt :

“Onverminderd (...) is de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu bevoegd inzake :

1° de internationale handel in ...

2° in de dierlijke sector :

- het beleid betreffende de diergezondheid en, met het oog op de bescherming van de voedselketen, het beleid betreffende de kwaliteit der dierlijke producten;

- ...

- ...

3° - ...

- grondstoffen en daarmee gelijkgestelde stoffen in de dierlijke en plantaardige producties;

4° ...”;

Overwegende dat de wet van 11 juli 1969 als “grondstoffen” aanwijst, onder meer (artikel 1, 4°) “Elke stof bestemd om de dierlijke en visproductie te verbeteren, te bevorderen of te beschermen, zoals diervoeders” en dat het besluit van 30 oktober 1998, dat de rechtsgrond vormt voor het onderhavige bestreden besluit, genomen is ter uitvoering van die wet; dat derhalve, met de gegevens waarover de Raad van State thans beschikt, vastgesteld wordt dat de minister van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu in de haar toegekende bevoegdheid met betrekking tot de grondstoffen in de dierlijke producties, de bevoegdheid put om, wat het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreft, op te treden als minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft; dat het eerste middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van “de (materiële) motiveringsplicht”; dat zij onder meer betoogt dat artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 ten voordele van een geïsoleerde mengvoederfabrikant de waarborg instelt dat hij kennis krijgt van een voornemen tot schorsing, dat hij daartegen zijn bezwaren en verweermiddelen kan aanvoeren en dat de minister daarna een gemotiveerde beslissing neemt terwijl in het onderhavige geval de verwerende partij te kort gekomen is aan de op haar rustende verplichting doordat zij in haar beslissing van 9 april 2002 “nieuwe elementen aan(voert) om haar beslissing te kunnen handhaven zonder dat verzoekster de kans kreeg daarop haar verweer te laten kennen”; dat zij haar stelling als volgt toelicht: de verwerende partij uit “de gratuite beschuldiging dat in de maand februari 2002 zou zijn gebleken dat de registers die (zij) dient bij te houden in het kader van haar erkenning niet compleet zouden zijn geweest”; integendeel, naar aanleiding van haar erkenning in september 2001, is gebleken dat haar traceerbaarheidssysteem meer dan afdoende was;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij met betrekking tot dat onderdeel van het middel uiteenzet wat volgt: overeenkomstig artikel 12, 2°, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 kan de erkenning tijdelijk opgeschort worden wanneer de betrokkene bij zijn activiteiten producten of stoffen gebruikt die verboden zijn of die een ernstig of dreigend gevaar vormen voor de gezondheid van mens of dier; er bestaat een lijst van stoffen die toegelaten zijn in veevoeders zodat “de toevoeging van alle andere stoffen verboden is”; sulfamiden worden in bepaalde

gevallen, als een geneesmiddel en in de in de reglementen beschreven mate, toegelaten in gemedicineerde veevoeders maar niet in gewone mengvoeders; sulfamethoxypyridazine -een antibioticum dat zelfs niet geregistreerd is- is evenwel in elk veevoeder verboden; benevens artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 moet ook rekening gehouden worden met de artikelen 3 en 8, § 1, van het koninklijk besluit van 8 februari 1999 betreffende de handel en het gebruik van stoffen bestemd voor dierlijke voeding en met het ministerieel uitvoeringsbesluit van 12 februari 1999 op grond waarvan een aantal met name genoemde antibiotica toegelaten zijn in mengvoeders, maar waarbij de “sulfanamiden” niet vermeld zijn;

7.3.1. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 november 1998 betreffende de erkenning en registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding; dat die bepaling -sub 1.3 geciteerd- aan de verwerende partij de verplichting oplegt om haar voornemen tot schorsing ter kennis te brengen van de betrokkene, die dan het recht heeft om zijn bezwaren kenbaar te maken; dat daarmee een echt recht van verdediging ingevoerd is met betrekking tot de beslissing die het bestuur meent te moeten treffen en de redenen waarop het voornemen steunt;

7.3.2.1. Overwegende, wat betreft de feitelijke gegevens die tegen de verzoekende partij worden ingebracht, dat in het 8 februari 2002 gedagtekend voornemen van de minister wordt verwezen naar de resultaten van de monsternamen van 8 januari 2002 op mengvoeder voor legkippen, meer bepaald naar de vaststelling dat de twee monsters een hoeveelheid “sulfamiden” bevatten; dat die vaststelling in verband wordt gebracht met een vroegere vaststelling, te weten deze die “aan het parket werd overgemaakt onder Pro Justitia 32/004/01”; dat de minister er zich vervolgens toe beperkt aan te geven dat “deze vaststellingen” onder toepassing vallen van artikel 12 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998, maar zulks zonder enige redengeving;

Overwegende dat het bestreden eindbesluit -sub 1.6. overgeschreven- eerst vaststelt dat, voor de tweede keer, een verboden substantie in voeder voor leghennen is aangetroffen; dat daar de conclusie aan wordt verbonden dat de geplande correctieve maatregelen onvoldoende garanties blijken te bevatten om kruisbesmetting te voorkomen; dat de verzoekende partij daar dus voor het eerste verneemt dat haar wordt verweten onvoldoende correctieve maatregelen te hebben genomen;

7.3.2.2. Overwegende dat het bestreden besluit ook verwijst naar een aantal feitelijke gegevens die in het voornemen van 8 februari 2002 helemaal niet ter sprake waren gebracht: het onbehoorlijk bijhouden van registers, de analyse van “de verschillende getuigenstalen” die wijzen op aanwezigheid van sulfamiden in de gehele installatie, de aanwezigheid van het in België niet geregistreerd geneesmiddel sulfametoxypyridazine en de nalatigheid inzake de meldingsplicht; dat het besluit daaruit concludeert dat, aangezien enerzijds de verzoekende partij niet voldoet aan de “minimumvoorwaarden voor het bekomen van een erkenning als fabrikant”, zoals die vermeld zijn in de bijlage bij het besluit van 30 oktober 1998 en aangezien anderzijds verschillende partijen diervoeders een niet-toegelaten stof bevatten, er reden is om artikel 12, 2°, van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 toe te passen en om de erkenning van de verzoekende partij, voor alle inbreuken tezamen, voor 15 dagen te schorsen;

7.3.3. Overwegende dat al die nieuwe gegevens, evenals de bijhorende kwalificaties, redengevingen en conclusie vermeld in het bestreden besluit, niet vooraf ter kennis van de verzoekende partij zijn gebracht; dat zulks ook niet mogelijk was aangezien zij overgenomen zijn uit een beredenering die de directeur-generaal van DG 4 en de gedelegeerd bestuurder van het FAVV in de nota van 5 april 2002 aan de minister hebben overgemaakt en die voor een groot deel teruggaan naar onderzoek gevoerd “in de maanden februari en maart 2002”;

Overwegende aldus, dat de bestreden beslissing een aantal feiten, tenlasteleggingen en beredeneringen bevat die niet vermeld waren in het op 8 februari 2002 geredigeerde voornemen en waarover de verzoekende partij derhalve geen verdediging heeft kunnen voeren, terwijl de verwerende partij alle “overtredingen” gezamenlijk in overweging heeft genomen om te besluiten dat de schorsing op 15 dagen diende behouden te blijven; dat, wegens de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om zich te verdedigen, de verwerende partij in al die gegevens geen grondslag kon vinden voor de bestreden beslissing; dat het middel ernstig is;

8. Overwegende dat, in bijkomende orde, hierna ook het vierde middel wordt onderzocht;

8.1. Overwegende dat de verzoekende partij in dat middel de schending aanvoert van haar rechten van verdediging en de miskennis van het koninklijk besluit van 8 november 1998 betreffende de officiële controle op de stoffen bestemd voor dierlijke voeding; dat zij zich daarmee richt tegen de analyseresultaten van de twee op 8 januari 2002 genomen monsters die mede aan de basis hebben gelegen van het bestreden besluit; dat zij het desbetreffende resultaat betwist omdat het steunt op een nieuwe, niet bekendgemaakte, onderzoeksmethode gebruikt door het rijkslaboratorium dat de analyse heeft verricht en omdat de mogelijkheid van tegenanalyse onbestaande is; dat volgens haar artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 februari 1999 bepaalt dat de monsterneming van dierlijke voeders moet gebeuren volgens de voorschriften van het koninklijk besluit van 8 november 1998 betreffende de officiële controle op de stoffen bestemd voor dierlijke voeding, naar luid waarvan enerzijds elke analysemethode bekendgemaakt moet worden (artikel 18) en anderzijds drie eindmonsters moeten gemaakt worden waarvan twee naar het rijkslaboratorium gestuurd worden en het derde naar de minister die het ter beschikking houdt van het parket (artikel 16); dat zij stelt dat zij “vruchteloos aangedrongen heeft” om een tegenanalyse te laten uitvoeren bij het erkend labo ECCA en dat een gerechtsdeurwaarder op 3 april 2002 vastgesteld heeft dat er in het Rijkslabo geen tweede monster aanwezig is, maar enkel een niet-verzegeld origineel en dat er ook van een derde monster geen spoor is, hetgeen flagrant haar rechten van verdediging miskent;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt wat volgt : artikel 2, § 2, 3° van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 bepaalt dat, in het kader van de erkenning, een bedrijf dat toevoegingsmiddelen in mengvoeders verwerkt, moet voldoen aan de minimale voorwaarden van hoofdstuk I 3b) van de bijlage bij het koninklijk besluit en dat hoofdstuk I, 3b) van de bijlage onder meer stelt dat de fabrikant “voldoende monsters moet nemen die, met het oog op de traceerbaarheid, moeten worden bewaard” en ter beschikking van de bevoegde autoriteiten worden gehouden; dat zij van oordeel is dat de monsterneming van 8 januari 2002 uitgevoerd is in het kader van die bepalingen en dat het koninklijk besluit van 8 november 1998 daar niet van toepassing op is omdat die bepaling in een andere problematiek -het strafrecht- kadert; dat zij daaraan toevoegt dat er “een groot aantal analyseresultaten beschikbaar zijn” betreffende monsters uit de periode november 2001 tot 8 februari 2002, dat daaruit gebleken is dat ongeveer 33% “meer dan 250 ppb” bevatte en dat de verzoekende partij “geen tegenanalyse heeft gevraagd van deze ontdubbelde monsters”;

8.3.1. Overwegende dat hoofdstuk I.3.b) van de bijlage bij het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 betreffende de erkenning en de registratie van fabrikanten en tussenpersonen en de toelating van operatoren en handelaars in de sector diervoeding, de minimumvoorwaarden bevat waaraan de fabrikanten van mengvoeders met bepaalde toevoegingsmiddelen moeten voldoen; dat rubriek 4, “kwaliteitsbewaking”, een vierde lid bevat luidend als volgt :

“Volgens een vooraf door de fabrikant vastgestelde procedure moeten van iedere partij mengvoeders (...) voldoende monsters worden genomen, die met het oog op de “traceerbaarheid” indien het in het verkeer gebrachte producten betreft, dan wel op reguliere wijze als het vervaardiging uitsluitend ten behoeve van de fabrikant betreft, moeten worden bewaard. Deze monsters moeten zodanig verzegeld en van etiketten voorzien worden dat zij gemakkelijk geïdentificeerd kunnen worden; zij moeten zodanig worden bewaard dat verandering van de samenstelling of abnormale aantasting van het monster uitgesloten is. Zij moeten gedurende een passende periode ter beschikking van de bevoegde autoriteiten worden gehouden.”;

8.3.2. Overwegende dat met de voornoemde bepaling het koninklijk besluit van 30 oktober 1998 de verzoekende partij ertoe verplicht zelf een procedure van monsterneming operationeel te maken, maar zulks specifiek met het oog op het onderzoek van de traceerbaarheid van in de handel gebrachte voeders;

Overwegende dat, los daarvan, het koninklijk besluit van 8 november 1998 betreffende de officiële controle op de stoffen bestemd voor dierlijke voeding de “algemene beginselen (vaststelt) voor de uitoefening door de bevoegde ambtenaren van de controle op de stoffen bestemd voor dierlijke voeding” (artikel 2, § 1); dat dit besluit (hoofdstuk III) de bevoegde ambtenaren inderdaad verplicht om een bepaalde procedure te volgen (artikel 16) en ook regels bevat over de wijze waarop de ontledingen moeten gebeuren (artikel 18); dat die voorschriften er evident ook toe strekken de rechten van de betrokkenen te waarborgen; dat, met inachtneming van de gegevens waarover de Raad van State thans beschikt, de verzoekende partij terecht lijkt aan te voeren dat elke controle vanwege de overheid moet gebeuren volgens de bepalingen van dit koninklijk besluit, ook al gebeurt zij in het kader van een administratieve procedure betreffende de opschorting van de erkenning; dat in ieder geval de verwerende partij niet aantoont waarom de verzoekende partij zich met betrekking tot de resultaten van laboratoriumonderzoeken in een administratieve procedure niet op dezelfde waarborgen zou kunnen beroepen of waarom in dergelijke procedure andere bewijsmiddelen zouden moeten aangewend worden als deze die haar, in een strafrechtelijke procedure, door de reglementering worden verzekerd; dat zij, ten gronde, ook niet betwist dat de

verzoekende partij geen gelegenheid heeft gehad om een tegenexpertise te laten uitvoeren; dat in die zin ook het vierde middel ernstig is;

9.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat de verzoekende partij onder meer betoogt dat zij gedurende 15 dagen geen voeders kan produceren en haar klanten niet zal kunnen bedienen terwijl zij toch contractuele verplichtingen heeft, haar personeel voort moet betalen en terwijl het reeds de tweede keer op vrij korte termijn is dat zij, in feite, haar productie heeft moeten stilleggen; dat zij verwijst naar het exploitatieverlies en stelt dat zij uit de eerste stillegging heeft ervaren dat klanten -ook wegens de gewenning van dieren aan een bepaald voedsel- naar de concurrentie overstappen, terwijl ook een tweede stillegging van haar bedrijf heel wat negatieve publiciteit bij de klanten veroorzaakt;

9.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegen inbrengt dat de bestreden beslissing niet belet dat de verzoekende partij, binnen een mogelijke erkenning als handelaar in de zin van artikel 1, § 1, 4ter van het koninklijk besluit van 30 oktober 1998, haar klanten voort kan beleveren; dat zij ook stelt dat de schade in wezen financieel is en dat, aangezien verzoekende partij sinds 8 februari 2002 wist dat haar een schorsing boven het hoofd hing en dat zij op 9 april 2002 vernomen heeft dat de schorsing effectief zou ingaan op 29 april 2002, zij zich afdoende heeft kunnen organiseren om haar relatie met de klanten zo weinig mogelijk te hinderen;

9.3. Overwegende dat het stilleggen van de fabricage van mengvoeders gedurende 15 dagen in de omstandigheden zoals ze door de verzoekende partij worden aangevoerd en onderbouwd, in redelijkheid als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt gezien,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 9 april 2002 waarbij haar erkenning nr BE2117 voor het fabriceren van mengvoeders wordt geschorst voor een termijn van 15 dagen vanaf 29 april 2002.

Artikel 2.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid alsmede het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest is uitvoerbaar vanaf de kennisgeving aan de partijen.

De kennisgeving aan de partijen gebeurt per telefax op het nummer dat zij aan de Raad van State hebben medegedeeld; zij geldt als kennisgeving in de zin van artikel 15bis en 15ter van het koninklijk besluit van 5 december 1991 betreffende de procedureregeling in kort geding.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig april 2000 en twee, door :

de H.	A.VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.